

sig adfærd er til gene for beboerne i lokalområdet, og som risikerer at udvikle sig til bander. Det er samtidig et led i aftalen, at nærpolitiindsatsen skal tilpasses således, at politiindsatsen koncentrerer om de områder og de tidspunkter, hvor behovet for et synligt og tryghedsskabende politi er særlig påkrævet. Der skal ske en nøje konkret planlægning af indsatsen i form af handlingsplaner, der formuleres i tæt kontakt med lokalsamfundet. I flerårsaftalen er der også taget højde for, at indsatsen mod vold og anden kriminalitet i tilknytning til større gentagne arrangementer (f.eks. sportsarrangementer, festivaler og lignende) skal styrkes. Politiet skal kortlægge behovet for indsatsen ved de forskellige arrangementer på dette område samt planlægge og gennemføre indsatsen i tæt samarbejde med klubber, foreninger, arrangører mv. I den forbindelse skal politiet også angive forudsætningerne og kravene til arrangørernes egen indsats og beredskab ved begivenhederne.

Som nævnt skal politiets indsats over for volds- og bandekriminalitet også styrkes i flerårsaftaleperioden. Der skal sættes på målrettede indsats mod de grupper og byområder, som har disse særlige kriminalitetsproblemer, og hvor der i øvrigt er behov for en særlig indsats over for volds- og bandekriminalitet. Endvidere skal Rigspolitichefen gennemføre en analyse af mulighederne for at udvikle en indsats, hvor politiet i højere grad kommer urolighederne i forkøbet.

Rigspolitichefen har bekræftet, at politiet har anvendt og i et vist omfang fortsat anvender betydelige personaleresourcer på de områder, som er nævnt i spørgsmålet. Rigspolitichefen finder, at politiet inden for den gældende fleråsaftales rammer har mulighed for at løse de omtalte politimæssige problemer.

På den baggrund og fordi de seneste optøjer, som spørgeren har nævnt, efter min vurdering ikke udgør en ændring i de forudsætninger, som vi kendte, da vi indgik aftalen, finder jeg det ikke påkrævet at søge fleråsaftalen genforhandlet.

Spm. nr. S 2481

Til økonomiministeren (28/4 2000) af:

Frank Dahlgaard (UP):

»Er ministeren enig med den svenske professor Lars Calmfors, som fastslår, at eurolande har ringere muligheder for at stabilisere deres økonomi?«

Begrundelse

I det seneste nummer af *Økonomisk Debatt*, nr. 2 - 2000, har den svenske økonomiprofessor Lars Calmfors skrevet en artikel, hvor han konkluderer, at ØMU-medlemskab er en stabiliseringspolitisk ulempe.

Svar (30/ 5 2000)

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Calmfors har i *Økonomisk Debatt*, nr. 2, 2000 skrevet en artikel, der handler om euro og arbejdsløshed. Calmfors skelner mellem på den ene side påvirkningen af den gennemsnitlige arbejdsløshed over en konjunkturcykel - dvs. strukturarbejdsløsheden - og på den anden side konjunkturarbejdsløsheden - dvs. den arbejdsløshed der varierer med konjunkturerne.

Calmfors fremfører to økonomiske argumenter for, hvordan eurodeltagelse kan påvirke strukturarbejdsløsheden. For det første kan eurodeltagelse stimulere handel, investeringer og dermed skabe øget konkurrence, hvilket kan stimulere beskæftigelsen. For det andet kan eurodeltagelse ifølge Calmfors føre til højere real løn, hvilket kan mindske beskæftigelsen. Det skyldes, at ECB - ifølge Calmfors - ikke vil reagere på lønstigninger i ét land med rentestigninger lige så hurtigt som en national centralbank.

Hvad angår stabilisering af arbejdsløshed: dvs. modvirke at arbejdsløsheden bliver for lav i en højkonjunktur og for høj i en lavkonjunktur, fremfører Calmfors, at et euroland ikke har mulighed for at føre pengepolitik som et land uden for euroen, dvs. et land uden for euroen, der har flydende valutakurs. Calmfors mener samlet set, at stabilisering af arbejdsløsheden er mere vanskelig i euroen, fordi den selvstændige pengepolitik opgives.

Calmfors slutter med at fremhæve, at anden økonomisk politik kan begrænse denne stabiliseringspolitiske ulempe, som han ser i euroen.